

РЕШЕНИЕ

№ 5297

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Теодора Василева

при участието на секретаря Мая миланова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11236** по описа за **2025** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 72 ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на П. К. Г. срещу съдебно решение № 1715/09.05.2025 г. по а.х.д. № 3583/2025 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 111 състав, с което е потвърдена заповед за задържане на лице с рег. № 229зз-100/12.02.2025 г., издадена от В. Н. Д. – полицаи при 05 РУ – СДВР, с която касаторът е задържан за срок от 24 часа.

Касаторът навежда доводи за неправилност на обжалваното решение. Твърди, че липсват данни за каквато и да е съпричастност от негова страна към извършено престъпление, които да обосновават налагането на административна мярка по чл. 72 ЗМВР. Не бил привлечен към отговорност, нито разпитван като свидетел по процесното престъпление. Моли съда да отмени решението и заповедта за задържане.

Ответникът – полицейски орган в 05 РУ – СДВР – В. Н. Д., не взема становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния

закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за което следи служебно.

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. Съгласно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

За да постанови решението си, СРС е кредитирал приложените по преписката доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че заповедта за задържане е издадена от материално и териториално компетентен орган, при спазване на съответните административнопроизводствени правила, разпоредбите на материалния закон и целта на закона.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. В него са изложени подробни мотиви относно законосъобразността на оспорената заповед. Фактите по делото са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност. Въз основа на правилно установената фактическа обстановка са направени обосновани изводи относно приложението както на материалния, така и на процесуалния закон. Фактическите констатации и правните изводи, формирани от въззивния съд, се споделят напълно от настоящата инстанция.

В заповедта е посочено правно основание за издаването ѝ – чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, както и фактическо основание за издаването ѝ на посоченото правно основание – „на 12.02.2025 г. в [населено място] на [улица]и [улица]при кражба на кабели от БДЖ във вр. с чл. 195 от НК“. Спазвайки принципа на служебното начало, съдът е установил, че действително към момента на издаване на заповедта данни за извършено престъпление са съществували, т.е. пред СРС е доказано посоченото в оспорения акт фактическо основание, както и че този акт съдържа фактическо и правно основание за издаването му. Въпросът за последващото му доказване не може да бъде предмет на разглеждане в административното производство, респ. нарушителят не може да черпи по този начин благоприятни правни последици за себе си. Дали ще бъде доказано, или не, е един бъдещ, евентуален юридически факт, който е неотносим към настоящото производство при преценка за законосъобразност на процесната заповед.

Според чл. 5, § 1, б."с" КЗПЧОС никой не може да бъде лишен от свобода, освен в случай на законен арест или лишаване от свобода на лице с цел да се осигури явяването му пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Изпълнено е и изискването задържането да е извършено в съответствие с процедури, предвидени от закона. Заповедта следва да се приеме за мотивирана и с оглед вписването в мотивната ѝ част, че лицето е задържано при кражба на кабели от БДЖ във връзка с чл. 195 НК.

В заповедта оскъдно е описана фактическата обстановка, но съгласно съдебната практика няма пречка такова описание да се съдържа и в други документи от административната преписка. В този смисъл е ТР № 16/1975 на ОСГК на ВС, съгласно което мотивите за издаване на административния акт могат да се съдържат и в други документи от административната преписка. В случая това са приложената и приета по делото писмена справка от СРП, в която се съдържат всички необходими сведения и данни, обосновавали необходимостта от задържане на жалбоподателя и настоящ касатор. Именно на тези мотиви, относими към задържането, се позовава касационната инстанция, за да приеме, че задържането е мотивирано. То е мотивирано именно със започнатото на основание чл. 356, ал. 3 НПК бързо производство № 299/2025 г. по

описа на 05 РУ-СДВР, пр. пр. № 3075/2025 г. по описа на СРП за наличие на престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4 и т. 5, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК.

По силата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За да бъде приложена тази норма е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, както и данни това престъпление да е извършено именно от задържаното лице. Както правилно е посочил СРС, понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл.207, ал. 1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагане на мярката "задържане за 24 часа" по реда на чл. 72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършване на съответното престъпление. В процесният случай такива данни са безспорно установени.

С оглед на извършеното по-горе разграничение между съдържанието на понятието "данни" и "достатъчно данни", следва изводът, че разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не предполага доказаност от субективна и обективна страна на извършено престъпление, а единствено наличие на данни за извършено престъпление. Такива са установени със залавянето на настоящия касатор, заедно с още 3 лица, в непосредствена близост до жп линии на БДЖ от полицейски служители. В случая приложената ПАМ се оправдава от законовите цели за задържане.

Неоснователно е възражението на касатора, че поради липсата на данни за съпричастността му към извършено престъпление налагането на административна мярка по чл. 72 ЗМВР е необосновано. Както бе посочено по-горе, при задържане на посоченото правно основание по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР – данни за извършено престъпление, не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а само данни, обосноваващи предположение в посочения смисъл. От събраните в хода на съдебното производство доказателства може да се направи извод за фактическите основания на задържането, в частност на причините за същото. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност, да наложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено, да е повдигнато и предявено обвинение и т.н. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежи на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл.72 ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват задържаното лице със соченото нарушение, не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

По тези съображения и поради съвпадение на крайните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на СРС, обжалваното съдебно решение следва да се остави в сила.

Относно разноските: Предвид изхода на спора на касатора не следва да се присъждат разноски. Ответникът не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 1715/09.05.2025 г. по а.х.д. № 3583/2025 г. по описа на СРС, НО, 111 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: